

— Кжде е майстора ви, бе пунгаши? — попита сърдито агата.

— Оре. Въ Калинови нивища е. Въ Стокенско.

— Защо си не гледа работата, ами е тръгналъ ниви да оре? Я вижъ, колко сждове го чакат! Толкова села на него гледатъ, а той се повлѣклъ следъ ралото.

— До вчера е работилъ, а днесъ, като видѣ, че се отвори време — отиде.

— Скоро, Еминаа и Мурадаа, да го доведете.

Двама отъ конниците се отдѣлиха и единъ чиракъ ги поведе.

— А вие, — заповѣда той на другитѣ, — веднага намѣрете греди и сковете бесило. Ей тукъ, предъ бѣчварницата ще го обеса. Да запомнятъ всички, кога единъ гяуринъ се е подигралъ съ своя ага.

Разтичаха се сейменитѣ и на часа сковаха бесилото.

А презъ това време изпратенитѣ стигнаха на нивата, дето орѣше Кедикя. Тодоръ подвикваше на добитъка, та по-скоро да изкара започнатата бразда и отдалече поздрави сейменитѣ.

— Добре ми дошли, добре ми дошли! — викна имъ той.

— Седнете подъ бориката, докато изкарамъ браздата и ще дойда.

— То дали сме дошли за добро, ние си знаемъ, ами я си обувай царвулитѣ, че агата те вика.

— Тогава ще почакате повечко.

— добави Тодоръ. — А азъ да не губя време, ще побързамъ да изкарамъ ей тая тасмица, та утре да не бия два часа пжтъ за толкова малко мѣсто. Я има десетина бразди, я нѣма.

— Ние какво му думаме, а той тѣсмицата, та тѣсмицата. Абе, човѣче, тебе агата ще те беси, а ти за тѣсмица и за идване си седналъ да ни разправяшъ!

— Че нека си ме беси той. Воля негова. Ала азъ ще си доора нивата. Наполовина работа не оставямъ.

И колкото и да настояваха сейменитѣ, той бутна воловетѣ и продължи да оре. Сейменитѣ видѣха, че нѣма да го склонятъ и седнаха подъ бориката да го почакаатъ.

А когато свърши — Тодоръ дойде, ржува се съ дошлитѣ, обу царвулитѣ си и тръгна. Чиракътъ подбра воловетѣ и ги поведе по пжтя, а Кедикя тръгна съ сейменитѣ по една прѣка, стрѣмна пжтека, за да стигнатъ по-скоро.

Тодоръ, който веднага се сѣти, защо иска да го беси агата, съвсемъ не се учуди, като видѣ предъ вратата на бѣчварницата си струпаната бесилка. Затова, като наближи, се засмѣ и весело поздрави:

— Добре ми дошелъ, достъ!

— Ти добре ми дошелъ! — каза намръщенъ Али ага. — И побързай, че вжжето отколе те чака!